

PIDÄ RUKOUS, HELAMÁN

Dayle Searle
(Perustuu tositahtumaan)

Oli Helamánin ensimmäinen koulupäivä. Hänellä oli yllään lempipaitansa, ja hänellä oli uusi kynä. Hänen uusi opettajansa antoi hänen istua pöydän ääressä ystäviensä Sylvesterin, Jorgen ja Miguelin kanssa. Oli mukava päivä.

"Pankaa tavaranne pois", señora Martínez sanoi. "Ruokatunti alkaa."

Helamánin perhe rukoili aina yhdessä ennen aterioita. Hän viittasi. "Señora Martínez, aiommeko rukoilla ennen ruokailua?"

Señora Martínez hymyili Helamánille. "Voit halutesasi pitää itse ruokarukouksen."

Helamán ja hänen ystävänsä ottivat esiin evänsä.

"Mikä on rukous?" Sylvester kysyi.

"Se on puhumista taivaalliselle Isälle", Helamán sanoi. "Se on tapa kiittää Häntä meidän ruoasta."

"Voitko pitää rukouksen meidän kaikkien puolesta?" Miguel kysyi.

Helamán risti käsivartensa. Myös hänen kolme ystävänsä ristikäsivartensa. Helamán sulki silmänsä ja painoi päänsä. Niin tekivät myös hänen ystävänsä.

Sitten Helamán piti rukouksen aivan kuten hänen perheensä rukoili. Hän kiitti taivaallista Isää siitä hyvästä päivästä, joka heillä oli, ja heidän eväistään. Hän pyysi siunausta heidän ruoalleen. Hän päätti

Jeesuksen Kristuksen nimeen ja sanoi: "Aamen."

Sylvester, Jorge ja Miguel kohottivat katseensa.

"Tekin voitte sanoa *aamen*", Helamán sanoi.

Hänen ystävänsä virnistivät ja sanoivat:

"Aamen."

Seuraavana päivänä ruokatunnilla Sylvester sanoi: "Pidä rukous, Helamán."

"Joo, pidä rukous, Helamán", Miguel sanoi. Jorge nyökkäsi.

Niinpä Helamán rukoili jälleen. Tällä kertaa hän sanoi olevansa erityisen kiitollinen siitä, että äiti oli tehnyt hänelle kinkku- ja juustoleivän, joka oli hänen suosikkinsa. Hän pyysi taivaallista Isää auttamaan heitä oppimaan luokassa sinä päivänä.

Joka päivä lounaalla Helamánin ystävät sanoivat: "Pidä rukous, Helamán." Ja joka päivä Helamán piti rukouksen. Hän rukoili ystäviensä kanssa joka päivä viikon ajan.

Seuraavana maanantaina ruokatunnilla Miguel sanoi: "Tänään minä rukoilen."

Helamán yllättyi. Hän risti käsivartensa, sulki silmänsä, painoi päänsä ja kuunteli Miguelin rukoillessa.

Miguel aloitti sanomalla: "Rakas taivaallinen Isä." Miguel kiitti Häntä heidän ruoastaan ja pyysi Häntä siunaamaan sen. Hän päätti Jeesuksen Kristuksen nimeen ja sanoi: "Aamen."

"Aamen!" Helamán ja Jorge sanoivat.

"Aamen", Sylvester sanoi. "Minä en tiennyt, että sinä osaat rukoilla."

"Minä opin kuuntelemalla Helamánia", Miguel sanoi. "Kysyin vanhemmiltani, voisinko pitää rukouksen ennen ateriaa kotona. He sanoivat, että voin, joten minä rukoilen ihan kuin Helamán."

"Vau!" Sylvester sanoi. "Taidan kysyä vanhemmiltani, voinko minäkin pitää rukouksen ennen ateriaa."

"Niin minäkin", Jorge sanoi.

Helamán hymyili. Hän oli iloinen siitä, että hän oli pystynyt auttamaan ystäviään oppimaan puhumaan taivaallisen Isän kanssa. Hän tiesi, että taivaallinen Isä rakasti häntä ja taivaallinen Isä rakasti myös hänen ystäviään. ●

Tämä kertomus tapahtui Meksikossa.

